

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars I. Et II. Sub Cælestino papa I. anno
CCCCXXI.

Parisiis, 1644

Ex epistola ad Hebraeos.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15062

primogenitus; quippe qui in sua ipsius, & non in alterius cuiuspiam carne mortem oppetiit. Quare vnus est Christus & Filius, Deus simul & homo.

ἐκ νεκρῶν, ὡς ἀποθανόν τῆ σαρκὶ τῆ ἰδίᾳ, καὶ οὐχὶ δὴ μᾶλλον τῆ ζωῆς ἐτερου. εἰς οὐὶ Χριστὸς καὶ υἱὸς, θεὸς τε ὁμοῦ καὶ ἀνθρώπος.

Ex epistola ad Hebraeos.

Ἐκ τῆς πρὸς Ἑβραίους.

Hebr. c. 1. v. 1.

MULTIFARIAM multisque modis olim Deus loquens patribus in prophetis, nouissime diebus istis locutus est nobis in Filio, quem constituit heredem vniuersorum, per quem fecit & saecula. Vnigenitum Dei Verbum vna cum Deo Patre naturalis rerum omnium dominus esse creditur: at quia caro factum est, heredis quoque appellationem sortitum est. Dicitum est namque ad illud, tamquam ad hominem nostri causa nostri similem effectum: *Postula a me, & dabo tibi gentes hereditatem tuam, & possessionem tuam terminos terra.* Verumtamen per ipsum tamquam per Deum, propter humanam naturam heredis vocabulo appellatum, ipsa quoque saecula condita asserit: tribuitur enim id summæ Verbi antiquitati. Vnus itaque est Christus & Filius, idem Deus simul & homo.

Psal. 2. v. 8.

Qui cum sit splendor gloria, & figura substantiæ eius, portansque omnia verbo virtutis suæ, & purgationem peccatorum faciens, sedet ad dexteram maiestatis in excelsis: tanto melior angelis effectus, quanto differentius nomen præ illis hereditauit. Qua, quæso, ratione splendor ille gloriæ, paternæque substantiæ character, hoc est vnigenitus Dei Filius, qui naturaliter ex illo procedit, peccatorum purgationem faciens (dubium autem nul-

Hebr. c. 1. v. 3.

πέστιν ὁ ὢξ ἀυτῶ καὶ φύσιν υἱὸς μονογενῆς, ἵνα ἔχῃ καὶ ἀπαρτισμὸν τῆ ἀμύ-

ΠΟΛΥΜΕΡΩΣ καὶ πολυτρόπως πάλαι ὁ θεὸς λαλήσας τοῖς πατέρας ἐν τοῖς προφήταις, ἐπὶ ἑσάτου τῶν ἡμερῶν πούτων ἐλάλησεν ἡμῖν ἐν υἱῷ, ὃν ἔθηκε κληρονόμον πάντων, δι' οὗ καὶ ἔδωκεν αἰῶνας ἐποίησεν. [Φύσις τῆς ὅλων κύριος μὲν τῶ θεοῦ καὶ πατρὸς ὁ μονογενῆς ἀυτῶ λόγος εἶναι πεπιστώται· ἵσταται δὲ κληρονόμος, ὅτι γέγονε σαρξ. εἴρηται γὰρ πρὸς αὐτὸν, ὡς καθ' ἡμᾶς ἀνθρώπων * γεγονότα δι' ἡμᾶς ἀίτιαται ὡς ἑμοῦ, καὶ δώσω σοι ἔθνη πλὴν κληρονομίᾳ σου, καὶ πλὴν κατὰ χάριν σου τὰ πέρατα τῆς γῆς. διὰ δὲ αὐτῶ τῶ θεοῦ τῶ κληρονόμου διὰ τὸ ἀνθρώπων καὶ αὐτῶν πεποιῆσθαι ἔδωκεν αἰῶνας φησιν, εἰς τὸ τῶ λόγου πρεσβυτεῖαν τῶ πρῶτον ἐργασίας ἐργασίας πλὴν ἀναφορῶν. εἰς οὐὶ ἀεὶ Χριστὸς καὶ υἱὸς, ὁ αὐτὸς τε ὁμοῦ θεὸς καὶ ἀνθρώπος.

Ὁς ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης, καὶ χαρακτὴρ τῆς ὑποστάσεως αὐτῶ, φέρον τε τὰ πάντα τῶ ῥήματι τῶ δυνάμεως αὐτῶ, καθάριστὸν τῶν ἀμάρτωρῶν ποιησάμενος, ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τῆς μεγαλωσύνης ἐν ὑψηλοῖς τοσούτω κρείττων ἡμιόμοτος τῶ ἀγγέλων, ὅσω διαφορεθῆτε ὄνομα ὡς αὐτῶν κληρονόμος.] τὸ ἀπαύγασμα τῆς δόξης, ὁ χαρακτὴρ τῆς ὑποστάσεως τῶ θεοῦ καὶ πατρὸς, που-

ΑΝΝΟ ΧΡΙΣΤΙ 431. Ἰεῶν ἡμῶν ποιησάμενος· δὴλον δὲ ὅτι διὰ τῆς ἀμαρτίας αὐτῶν· κεκρίθηεν ἐν δεξιᾷ τοῦ πατρὸς, καὶ κρείττων ἡμετέρας λέγεται τῶν ἀγγέλων; καὶ τοὶ κτῆ φύσιν ἐκ τῆς τοῦ πατρὸς ὑπεροχῆς πάντεσιν νικῶν. ἐκουῶ καὶ ἀνθρώπος γενεῶν, πεπλεονέκτηκεν, ὡς θεός, ἢ ἀόρατον κτίσιν· ὁ αὐτὸς ὢν ἀπύρασμα καὶ χαρακτήρ, καὶ ἐργασάμενος τῶν ἀμάρταν ἡμῶν· καὶ καταλειπὸν ἀμαρτίας πρὸ ἰδίου, εἰς οὐδὲν ἄρα Χειρὸς, καὶ υἱὸς, καὶ κύριος.

Ο, περὶ ἀγιάζων καὶ οἱ ἀγιαζόμενοι, ἔξ ἑνὸς πάντες. διὸ καὶ αἰπῶν ἐκ ἐπιμαρτύεται ἀδελφοῖς αὐτῶν καλεῖν, λέγων· ἀπαγγέλω τὸ ὄνομα τοῦ τοῦ ἀδελφοῦ μου. τὸ κτῆ φύσιν ἀγιῶ οὐχ ἀγιάζεται, ὅτι μὴ ὄντι παροδῆες ἀγιασμοῦ· τὸ γὰρ μὲν ὡς μετέξει τῆς αὐτῶν γενεῶν ἀγιῶν, ἀγιάζων ἐτέροις οὐ δύνανται, πῶς οὐδὲ ὁ αὐτὸς ἀγιάζει καὶ ἀγιάζεται, ζήτητέον. ἀγιάζει πίνω, ὡς θεός, ἰδίωμα φύσεως τῆς ἐαυτοῦ τὸ ἀγιάζων δύνανται λαχόν· ἀγιάζεται δὲ μετ' ἡμῶν, καὶ τὸ ἀνθρώπινον. εἰς οὐδὲν ἄρα Χειρὸς καὶ υἱὸς καὶ κύριος ἀγιάζων μὲν δικαίως, ἀγιαζόμενος δὲ μετ' ἡμῶν ἀνθρώπων.

Κεφάλαιον δὲ τοῖς * λεγομένοις τοιοῦτον ἔργον ἔργον, ὅς ἐκείνοι ἐν δεξιᾷ τοῦ θεοῦ τῆς μεγαλωσύνης ἐν τοῖς οὐρανοῖς, τῶν ἀγίων λειτουργῶν, καὶ τῆς οὐρανῆς τῆς δληθινῆς, ἡ ἐπιξεν ὁ κύριος, καὶ ἐκ ἀνθρώπου. εἰ πᾶς ἱερεὺς, καὶ δὲ φησὶν ὁ μακάριος Παῦλος, εἰς τὸ παροσφύρειν δῶρα τε καὶ θυσίας παραλαμβάνεται, ἐχ' ἑαυτοῖς τελοῦσι πᾶς λειτουργίας· καὶ καλούμενοι παρὰ ἱε-

lum est, quin per proprium sanguinem) ad Patris dexteram confidere, ipsifque angelis excellentior factus prædicatur? An non secundum naturam, diuinitatifque eminentiam longe excellit omnia? Sane idem omnino vt Deus, paternæque substantiæ figura & splendor, inaspectabilem illam creaturam longe excellit etiam homo factus, & sanguine suo peccata nostra emundans. Vnus itaque est Filius & Dominus.

Qui sanctificat, & qui sanctificatur, ex uno omnes. Propter quam causam non confunditur fratres eos vocare, dicens: Annuntiabo nomen tuum fratribus meis. Quod suapte natura sanctum est, id non sanctificatur; quandoquidem sanctificatione nulla indiget. Quod autem participatione quadam ab alio sanctificationem consecutum est, id alios sanctificare non potest. Quæritur ergo, quomodo idem sanctificet, vicissimque sanctificetur. Haud dubie Verbum incarnatum, vt Deus, sanctificat, vt quod sanctificandi vim suæ naturæ proprietatem obtineat: at vero secundum humanam naturam, nobiscum sanctificatur. Vnus igitur est Christus & Dominus & Filius, sanctificans quidem vt Deus, sanctificationem autem accipiens humano more nobiscum.

Capitulum autem super ea quæ dicuntur: Talem habemus pontificem, qui confedit in dextera sedis magnitudinis in celis, sanctorum minister, & tabernaculi veri, quod fixit Dominus, & non homo. Si iuxta beati Pauli doctrinam omnis sacerdos ad offerendum dona & sacrificia assumitur; nõ sibi litant qui ad sacerdotii functionem se-

Hebr. c. 2. v. 11.

Psalom. 11. v. 23.

Hebr. c. 8. v. 1.

liguntur, sed Deo, cui ab vniuersa creatura cultus veneratioque debetur: at qui Deo ministrant, non eiusdem cum Deo ordinis erunt, neque gloriam eandem, quæ in ipsum solum conuenit, fortientur. Ecquo ergo modo Christus, noster pontifex effectus, dextera Dei asidet, thronumque maiestatis in cælis obtinet, sanctorumque ac superni & veri illius tabernaculi sacerdos constitutus est, & Patri, & sibi ipsi quoque omnium preces offerens? Vnus igitur est Christus & Filius, qui quidem vt Deus, in diuinitatis suæ throno confidet; vt vero diuina dispensatione humanæ naturæ particeps effectus, ministri pontificis que locum nomenque fortitus est.

Hebr. c. 12. v. 1.

Ideoque & nos tantam habentes impositam nubem testium, deponentes omne pondus & circumstantans nos peccatum, per patientiam curramus ad propositum nobis certamen, aspicientes in auctorem fidei, & consummatorem Iesum Christum, qui pro proposito sibi gaudio sustinuit crucem, confusione contempta, atque in dextera sedis Dei sedet. Si Christus est tantum homo, & non Deus nostra carne vere indutus; quodnam gaudium ipsi propositum dicit? aut quomodo ad diuinæ maiestatis dexteram confedit? Atqui gaudium erat illi propositum: siquidem suprema usque versatur: & corpore, quod crucifigi poterat, assumpto, crucem sustinuit, crucisque supplicium perpeffus, Deo & Patri dextera assefit. Vnus proinde est Dominus Iesus Christus, crucifixus quidem vt homo, cum Patre vero regnans vt Deus.

ερωτώλω, θαυμάλλον, ὡς τὸ πρῶτον ἰσχυρῶς ἡ πίστις τὴν κλίσεως ὀφείλεται σέβας· ὁ δὲ θεὸς λειτουργῶν, ἐκ ἐν ἴσῳ μέτρῳ κείσεται θεοῦ, οὔτε μὲν πῶς αὐτὸν καὶ μόνῳ πρέπουσαν φορέσει δόξαν. εἴτα πῶς δεξιῶς ἡμῶν γερονῶς ὁ Χριστὸς, ἐν δεξιᾷ κάθηται τοῦ θεοῦ, καὶ τὸ θρόνον ἐχθρὸν μεγαλωσύνης ἐν τοῖς οὐρανοῖς, καὶ τῶν ἀγίων ἐστὶ λειτουργῶς, καὶ τῶν σκηνῶν τῶν ἀνω καὶ ὑποθῆκης, ἐαυτῷ τε καὶ τῶν πατρῶν προσκομιζῶν τὰς πρῶτας πάντων λατρείας; εἰς ἅρα ἐστὶ Χριστὸς καὶ υἱὸς, καθήκοντος μὲν θεϊκῶς ἐν τῷ τοῦ ἰσότητος θεοῦ θρόνῳ, κεχημαλικῶς δὲ ἱερωδὸς καὶ λειτουργῶς οἰκονομικῶς διὰ τὸ ἀνθρώπινον.

Τοιγαροῦν καὶ ἡμεῖς ποσοῦτον ἔχοντες προκειμένον ἡμῖν νέφος μαρτύρων, ὅτιον ἀποδέμενοι πάντα, ἐπὶ τὴν ἀπειράτου ἀμύνην, δι' ὑπομονῆς πρέχοντες τὸ προκειμένον ἡμῖν ἀγῶνα, ἀφροσύντες εἰς τὸ τῆς πίστεως δεξιῶν καὶ τελειῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὃς ἡμῶν τῶν προκειμένων αὐτῷ χαρᾷ ὑπέμεινε σαυρὸν, ἀχρῶν καὶ ἀφρονήσας, καὶ ἐν δεξιᾷ τοῦ θεοῦ τοῦ θεοῦ καθεκάθικεν. εἰ κοινὸς ἀνθρώπος ὁ Χριστὸς, καὶ οὐ θεὸς ἀληθῶς, ἐν σαρκὶ τε καὶ καθ' ἡμᾶς, πῶς αὐτὸν προκειθῆναι φησὶ τὴν χαρὰν; ἢ πῶς καθεκάθικεν ἐν δεξιᾷ τοῦ θεοῦ καὶ τοῦ θεοῦ; ἀλλὰ μὲν πρὸς καὶ τὸ αὐτὸν χαρὰ. ἐὰν γὰρ ἐστὶν ἐν ἀκατάληκτοῖς θυμηδίας ἢ ἀνώτατο φύσις, ὑπέμεινε δὲ σαυρὸν, τὸ σαυροθύειν δυνάμενον ἴδιον ποιησάμενος σῶμα· καὶ αὐτὸς ὁ ἐσαυροθύειν καθεκάθικεν ἐν δεξιᾷ τοῦ θεοῦ καὶ πατρὸς. εἰς ἅρα καὶ Ἰησοῦς Χριστὸς, σαυροθύει μὲν ἀνθρώπων, σωτηρίας δὲ θεϊκῶς τῶν πατρῶν.

Οὐ